

איצרות המייטש'ר

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

כ"א בניסן תשפ"ה | שבת קודש | גליון 145

שביעי של פסח

מן דגלי חכם בנדרו שמואל'י שליט"א

"ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים"
והמים להם חמה מימנם ומשמאלם"

משולחן המלך
עמוד 3

זהר על הפרשה
עמוד 8

שרפי קודש
עמוד 10

ההלכה היומית
עמוד 12

שאלות מבית הדין
עמוד 12

מדור הילדים
עמוד 14

דרכי הרשב"י
עמוד 15

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	יציאה	ר"ת
18:35	19:15	19:46	20:36
18:55	19:15	19:47	20:36
18:54	19:14	19:45	20:34
18:53	19:13	19:44	20:33

מנחת ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - כ"ב ניסן

כג. רבי שאול אבן דנאן ראש רבני מרוקו | רבי יהודה רוזאניס בעל המשנה למלך | רבי דוד פאפו, מח"ס פני דוד חכם באשי בבבל | רבי נסים רפאל ב"ר רחמים יוסף פרנקו חבר ביה"ד בחברון | רבי יהושע שוע, תשל"ו | רבי יצחק לומברוז השני מחכמי תוניס, תקנ"ט | רבי ראובן קרישסקי מנקי הדעת בירושלים, תשנ"ו | רבי חיים גרינמן, מח"ס חידושים וביאורים, תשע"ה

יום שני - כ"ג ניסן

כג. רבי משה מטרנאי המב"ט, שמה"ה | רבי כמוס עמוס ימין ראב"ד וממקובלי לוב, תר"ץ | רבי אליהו פרץ הצדיק ממושב גדיש תענך, תשנ"ז | רבי שאול אבן דנאן, ראב"ד מרוקו, התשל"ב | רבי מנחם מנדל טאוב, האדמו"ר מקאליב, תשע"ט

יום שלישי - כ"ד ניסן

כד. רבי מנחם מאוזו השני, מחכמי ג'רבה, תשי"ג | רבי אברהם יהושע העשיל וינברג ראב"ד מסלונים, תשל"ח | רבי חיים יצחק חייקין ר"י חכמי רצפת אקס-לה-בן, תשנ"ג | רבי אברהם הכהן, מח"ס מלל לאברהם, תשנ"ד

יום רביעי - כ"ה ניסן

כה. רבי חיים הלברשטאם מצאנז בעל הדברי חיים, תרל"ו

יום חמישי - כ"ו ניסן

כו. יהושע בן נון, קבור ליד שכם, ב' תקט"ז | רבי משה בן ר' חיים צבי טייטלבוים, אדמו"ר מסאטמאר, תשס"ו | רבי אפרים ב"ר אהרן בנן, מח"ס מחנה אפרים | רבי שמואל מרציאנו, מח"ס ויען שמואל | רבי אפרים ב"ר שמואל העקש, מח"ס לוי'ת חן וש"ת אדני פז | רבי משה שמעון הכהן ויטנרוב ראשי ישיבת מקור חיים, תשנ"ד

יום שישי - כ"ז ניסן

כז. רבי יעקב חנניה קובו רבה של סלונקי | רבי אשר זליג מרגליות, מח"ס קומי רוני, תשכ"ט | רבי יצחק ישעיה אלפיה ממקובלי בית אל | רבי יהודה כהנא, מח"ס קונטרס הספקות, תקע"ט | רבי אברהם הלל גולדברג, מח"ס הארץ ומצוותיה, תשנ"ד | רבי בנימין רב מגדולי המחנכים, תשנ"ה

יום שבת - כ"ח ניסן

כח. רבי מאיר ראגולר, מח"ס דרך אבות על פרקי אבות | רבי שבת הורביץ בן השל"ה, מח"ס ווי העמודים | רבי יחיא צאלח-מהר"ץ, מח"ס פעולת צדיק, תקס"ה

מופדות המייש"ר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה נעם מטבעות מכסף טהור הנעמד מדי יום ע"י מ"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 או מואטסאפ

לעריכת אזכרות

באזכרות אחרונות של אברכי ורבעי הישיבה כולל סעודת רבני תורה וקדש כולל תיעוד שישלח אליכם ביואטסאפ

שלוחה 7 או מואטסאפ

הידור מצווה

הזכיות לספרי תורה, תפילין וכוונות בפרקוד של מו"ר שליט"א וכן כל ספרי מו"ר

שלוחה 5

תיקון נפטרם

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקרוד ללא שמות ניספים

שלוחה 7

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון

שלוחה 6

כולל לאברכים מציינים הזכות אברך ללימוד התורה הקדושה להצלחתן

מכון להוצאת ספרים

ניתן להקדיש לע"ה

תהלים לילדים להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים

שלוחה 4

חלוקת ספרי חזון חזני ללא עלות

שלוחה 4

לקבלת ההלכה היומית 2-2 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה ביואטסאפ

שלוחה 2

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה

שלוחה 2

ישיבה גדולה לבחורים תפירת התורה

שלוחה 10

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4-בת-ים
טע"ת וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-3718129

צילום: צחק שראל זמר
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מסורים ומעשיות השקיות לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נרדי הי"ד

ימי העומר

האריז"ל הקדוש אומר, שהאור הגדול שקיבלנו בליל פסח מסתלק במוצאי יום טוב ראשון, ולכן בימי הפסח הבאים לא אומרים הלל שלם. עכשיו, בספירת העומר, כל יום מתגבר מעט מהאור, כך כמשך חמישים יום. לכן, כתוב שרבי יהודה בר אילעי היה קושר את ראשו אחרי ליל הסדר עד שבעות, כדי לשמור על האורות שקיבל על ידי שתיית ארבעת הכוסות, שלא יסתלקו.

אצל המקובלים, פסח נקרא "ימי עיבור", העומר נקרא "ימי יניקה", ושבעות נקרא "גדלות". זהו בעצם פלא גדול, שכל האור הגדול שעליו דיברנו שיוורד בפסח, בערכין זה נקרא "עיבור", כמו עובר בבטן אימו. ימי העומר גבוהים יותר ולכן נקראים "ימי יניקה", ואילו שבעות הוא הגבוה מכולם, ונקרא "גדלות" – כלומר, מוחין גדולים כמו של אדם גדול. התינוק מקבל את האוכל במעי אימו במתנה, גם בלי שיבכה ויבקש. כך היה כשיצאנו ממצרים, כשהקב"ה נתן לנו הכל במתנה, ממש כמו עובר בבטן אימו. אחרי שהתינוק נולד ומגיע ימי היניקה, לפעמים האימא שוכחת להאכילו ואז הוא בוכה, וכך יודעים שהוא רעב ומאכילים אותו.

עוד דבר פלא הוא, שהיינו חושבים שעשרת הדברות יתחילו במילים "אנוכי השם אלוקיך, שבראתי את העולם בששת ימי בראשית, ובמאמר פי נבראו שמיים וארץ, והצבתי ברקיע את השמש, את הירח ואת הכוכבים, ובראתי את האדם ונפחתי בו נשמת חיים". אך הקב"ה התחיל דווקא ב"אנוכי השם אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים". ומדוע? כי הקב"ה מחשיב את יציאת מצרים יותר מכל דבר אחר בעולם, אף יותר מכריאת העולם. רק ביציאת מצרים – אחרי שעברו את 'כור הברזל' ונזדככו נשמותיהם, ויצאו ממ"ט שערי טומאה, מיד פרעה הנחש הגדול – רק אז עם ישראל היה ראוי להיקרא עם סגולה.

מה זאת? כל חכם יתהו וישאל ביום המחר "מה זאת?" למה חזרנו היום לקטנות המוחין? והתשובה היא "כי לא יכלו להתמהמה", כיוון שההארה הגיעה בדרך נס, לכן לא המשיכה להתקיים בימי ספירת העומר.

הכל תלוי בתפילה

הכל תלוי ב"ונצעק אל השם אלוקי אבותינו". כמה צריך להתפלל ולזעוק לקב"ה כימים אלה... הנה, באותם הימים, עם ישראל היו שקועים במ"ט שערי טומאה, ואחרי מאות שנים של עבדות. כל פעם שהיתה להם הפוגה קצרה, הם בכו והתחנונו. ואז, למרות שעדיין לא הגיע הקץ, בכל זאת "ותעל שזועתם אל ה' מן העבודה" – ה' יתברך נתן ליבו אליהם העלים עיניו. הוא ראה את כל עוצם הגזירות הקשות שהיו עליהם, והסיר חרון אפו, וכך היתה ישועה גדולה לעם ישראל. ללמדנו, שהכל תלוי בתפילה. זה דבר גדול, כשאדם זוכה לזעוק מעומק ליבו.

מסופר על יהודי תמים שחבר מהפריץ בית מזיגה, שממנו התפרנס והביא טרף לביתו. אך לא היה שתבוא לו הישועה. שמע זאת היהודי, והבין שכאן טמונה התשובה למצוקתו. למרות שהוא לא הבין את כל מה דברי הרב בדרשתו, את הנקודה הזאת הוא קלט היטב. כשהגיע ליל הסדר, הוא ואשתו ישבו לקרוא את ההגדה, והוא אמר לה, "הרב אמר, שכאן, בנקודה הזאת בהגדה, צריכים לצעוק אל ה' בכל הכוח." ביחד, הם התחילו לצעוק ללא הפסקה במשך דקות ארוכות. לפתע, נשמעו דפיקות בדלת, וכשניגשו לפתח, גילו שם את השכן הגוי שהביא אתו שני כדים גדולים. כששאל אותו היהודי מה קרה, סיפר הגוי שאשתו הרגיזה אותו מאוד, והוא נתן לה מכות רצח עד שמתה, וכעת הוא מפחד מאוד מאדון הכפר. הוא לא יודע מה יהיה איתו, ויש לו אוצר גדול – שני כדים גדולים מלאים בזהב – והוא חייב להחביא אותם לפני שהוא בורח. מאחר שראה בהם שכנים נאמנים, הגוי הציע שייקחו כד אחד לעצמם, ואילו את

לפני קבלת התורה עם ישראל היה צריך ליטוש, כי היינו במ"ט שערי טומאה. הקב"ה עשה אתנו חסד, והרים אותנו בליל פסח עד רום המעלות והכניס בנו אורות גדולים. אח"כ הקדוש ברוך הוא סילק אותנו מהאורות והמעלות האלה, כי הוא רוצה שאנחנו נקנה אותם בכוחות עצמנו,

עונג שבת

ביגיעה ולא כמתנה. כמו שמובא בגמרא, למשל, שתינוק במעי אמו יש לו נר שדלוק לראשו, והוא לומד את כל התורה ע"י מלאך. בדרתו לעולם, סוטים על פיו והוא שוכח את כל מה שלמד. אם כן, מה עשינו בזה שהוא למד במעי אמו? אלא, הקב"ה רוצה להטעים לו את טעם התורה הקדושה ולעשות לו רושם בנשמה, ולהכין אותו שיזכה ללימוד התורה הקדושה. ואז, סוטר לו המלאך על פיו ואומר לו: "עכשיו, לך תלמד בכוחות עצמך." כך, ההארה הגדולה שיוורדת אלינו בליל הסדר היא האורות גדולות של המוחין שאותן אנחנו מקבלים בכת אחת, ואחר כך צריך להשיג שוב לאט לאט במשך ימי הספירה. זהו שנאמר: "כי ישאלך בנך מחר,

מפי מרן מו"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

בשיעור
הדף היומי מסור והלכות

משולחן המלך

השני הם ישמרו לו לכשישוב. אם יחזור, הוא ייקח אותו בחזרה, ואם לא, גם הכר השני יהיה שלהם. אמר היהודי לאשתו: "את רואה? הרבי אמר לזעוק, ומיד באה הישועה." כבר בחול המועד הלך היהודי ופרע את חובו לפריץ, ומיד, בעודו לבוש בבגדי החג, הזמין כרכרה גדולה שתיקח אותו אל הרבי מאפטא, לכשר לו על הישועה הגדולה.

כוחה של תפילה

בזמן ה"כתב סופר" היה מעשה נורא, כשמשרת גוי שעבד באחד מבתי היהודים, גי רשע ורע מעללים, ביצע עבירה גניבה חמורה. יום אחד, ראה המשרת הגוי את שר העיר צועד ברחוב. הגוי, שהיה כייס מיומן, הצליח לשלוף את ארנקו של השר מכיסו לאור היום, מבלי שהשר יחוש בכך. מאוחר יותר, כשקלט זאת השר, הוא היה המום. הוא לא הבין איך הצליחו לגנוב ממנו את ארנקו. הוא הורה למשטרה המקומית לערוך חיפוש בכל הבתים ולהעניש את הפושע. כשפתחו השוטרים בחיפושים, הבין המשרת הגוי שמצבו כבי רע, כי עלולים לחופסו. הוא החליט לחלץ את עצמו מן הצרה, וכך הלך והחביא את הארנק בבית מעסיקו היהודי. כעבור מספר ימים שבהם עברו השוטרים מבית לבית, הם נכנסו גם לבית הזה ומצאו שם את הארנק האבוד. נבהל היהודי ובכה בפניהם שלא הוא עשה את המעשה, וכי הוא חף מפשע, אך מאום לא עזר לו. הוא נלקח למעצר, ואחר הועמד במשפט ונגזר עליו מוות בתלייה. דבר

השמועה הגיע לאוזני ה"כתב סופר" שנחרד מאוד, והחליט לעשות כל שביכולתו על מנת להציל את היהודי הזה ממוות בטוח. הוא פנה לכל העסקנים וגייס את עזרתם, אך בסוף שב לביתו שכור ורצוץ, אחרי שכל ההשתדלויות לא הועילו. בשעת לילה מאוחרת, כשעלה הרב על יצועו, נגלה אליו אביו ה"חתם סופר" בחלומו ואמר לו: "אני יודע שיש לך צער גדול על היהודי הזה. אך האם התפללת? האם אספת את הקהל לזעוק לקב"ה? בלילה כזה לא ישנים, אלא מתפללים!" הקיץ ה"כתב סופר" משנתו, ומיהר לאסוף את כל יהודי העיר לבית הכנסת, וגעו כולם בכייה עצומה. הקב"ה, שאף פעם אינו מואס בתפילות רבים, הכניס מחשבה בלב השופט לחקור את משרתו הגוי הנכזה של אותו יהודי. בחקירתו, הוא נשבר והודה בגניבתו, וכך היהודי ניצל.

ידוע גם מה שהיה עם ר' ישעיה ברדקי, כאשר עלה מחוץ לארץ בספינה יחד עם בנו וביתו הקטנים. וכשהתקרבו לחופי ארץ ישראל, הספינה נשברה, וכולם היו צריכים לקפוץ למים. רבי ישעיה לקח את בנו ובתו על גבו, והתחיל לשחות אתם לעבר החוף. אחרי כמה דקות של חתירה במים, הוא חש כי כוחותיו אזולים, ואם הוא לא יוריד מעליו את אחד מהם, שלוששתם יטבעו. אמר רבי ישעיה לביתו, "תראי, אני אוהב אותך מאוד ורוצה להצילך, אך אין לי אפשרות להציל את כולנו. אני ואחיי חייבים

בכל המצוות, ואילו את פחות חייבת מאיתנו. לכן, על פי דין, אני נאלץ להוריד אותך מעליי. ייתכן שלא תשרדי, ולכן כדאי שתגידי ויודי. אני אמשך יחד עם אחיך, בתקווה שאולי משמיים ירחמו ונגיע לחוף בשלום." את כל זה הוא אמר בכבי שובר לב. הבת התחילה לזעוק זעקה גדולה ומרה: "אבא, אבא, אבא!..." רבי ישעיה לא היה מסוגל לעמוד בזעקותיה, והעלה אותה חזרה על גבו. הוא סיפר, שבזכות הזעקות שלה, שהיו מעומק נשמתה, הוא קיבל משמיים כוחות מחודשים, והצליח להגיע עם שני ילדיו אל חוף המבטחים.

המסר מתוך מרים

"ותיקח מרים הנביאה את התוף בידה, ותצאנה כל הנשים אחריה וגו' ותען להם מרים 'שירו להשם כי נאה נאה'". מכל כלי הזמר האחרים, מדוע בחרה מרים לקחת דווקא את התוף? כי אופן הפקת הצלילים מהתוף הוא ע"י הכאה. כשמכים בו בחוזקה, יוצאים ממנו שירה וזמרה. כך באה מרים הנביאה ללמדנו אודות חיים, שידע האדם כי דווקא במקום שבו יש הכאה, שם ישנה הישועה. במקום ההסתרה, משם נשמעת שירת האמונה. האדם רק צריך להאמין שהכל לטובתו. גם כשהאדם נתקל לפעמים בכל מיני בעיות וקשיים, שידע כי כאן טמונה הישועה. כמו שאמר רבנו יונתן אייכשיץ בספרו "עדות דבש" על הפסוק "אפתח בכינור חידתי" – הרי לא מצאנו שום חידה במזמור זה בתהילים, ואם כן, מה הפירוש של 'אפתח בכינור חידתי'? אלא, החידה הסתומה היא הקושיה שמקשה כל יהודי שיש לו חבילות רבות של ייסורים. מדוע עליו לסבול כ"כ הרבה ייסורים? שומעים הרבה אנשים שאומרים: "כבר אין לי כח! מאיפה

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן דות הי"ו
ורעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

סעודת אזכרה

לעילוי נשמת יקירך!

אברכי הכולל ובחורי הישיבה העוסקים בתורה הקדושה יערכו עבור יקירכם

סעודה • קדיש • אשכבה

עם דברי תורה עבור הנפטר

ובזה יהיה נחת רוח ליקירך!

צלצלו, וזכו גם אתם 03-5520004

ניתן להשתתף במעמד

משולחן המלך

מעשה ביהודי אחד, בור ועם הארץ, עני ואביון. גם הוריו היו עניים, ולא יכלו לשלם עליו שכר לימוד. לכן, כשגדל ורצה לעבוד, הוא לא ידע שום מלאכה, כי הוא לא למד. כל שנותיו היה מצטער על כך. ביום מן הימים, התמזל מזלו כשמילא כרטיס הגרלה, והרוויח בפס סכום גדול. הוא קנה בית גדול ויפה, אך עדיין לא היה מרוצה מכך שאין לו מקצוע בידיו. יום אחד, ניגש אליו חברו הטוב, והמליץ לו להקים עסק מרוויח, ובנוסף ילמד מקצוע ויגדיל את היקף ידיעותיו. שמע האיש לעצתו, למד והחכים והיה שמח מאוד. אחרי תקופה, הוא ירד שוב מנכסיו, אך בכל שנה, באותו התאריך שבו התעשר פעם, היה עורך סעודה. שאלו אותו למה הוא חוגג, הרי היום הוא שוב עני? ענה להם: "נכון שאת הכסף כבר אין לי, אך את החוכמה שרכשתי בעקבות העצה הטובה שנתן לי חברי הטוב, אותה אף אחד אינו יכול לקחת ממני! בימי עושרי שכרתי חכמים שילמדו אותי, ולכן היום יש לי ידיעות רבות. על כך אני שמח וחוגג בכל שנה בתאריך הזה."

כך גם אנחנו, אחרי אלפי שנים שחלפו מאז שהקב"ה הוציאנו ממצרים, למרות שהיום אנחנו שרויים בגלות, אנו עדיין ממשיכים ומשכחים אותו על יציאת מצרים ועל פדות נפשנו. נכון שאנחנו עדיין בגלות, אך הנשמה שלנו ניצלה מהגלות הנוראה של טומאת מצרים. היום אנחנו בני חורין, ואחרי שקיבלנו את התורה, שוב איננו באותו המצב שהיינו במצרים, בכחית "זאת ערום ועריה".

של מצרים למעלה, שבא עם פרעה למלחמה עם ישראל. והנה, שם שרו של מצרים הוא "סורב", ונרמז בראשי תיבות הפסוק "סוס ורוכבו רמה בים", שבתחילה הפיל הקב"ה את שרו של מצריים, ועל ידי זה נפלו גם המצרים שלמטה. עוד כתב, שגם "רכב" בגימטריא "המזיקין", שאסרם פרעה, למען יהיו סרים למשמעתו. האות וא"ו של "רכב" הוא ו' הייחוס, כמו רכב שלו, כלומר המזיקין שלו, שהם היו ברשותו של פרעה, ועל ידם לקח את עמו, ששכנעם ואמר להם שלא ייראו מלכודת עמו, שהרי כל שרי מעלה יהיו בעזרם. ובכל זאת, לא עזר לו מאומה, ובסוף "סוס ורוכבו רמה בים", שהשליכם הקב"ה בים, ואחריהם את כל רוכבי הסוסים שכאו ממצריים.

לא שוכחים את חסדי ה'

היה בחור שהתחנך בגיל עשרים, פתח עסק מצליח, והרוויח המון. אחרי כמה שנים נפל העסק, ומאז, במשך חמישים שנה, הוא עבד כשכיר אצל מישו. האם הוא יזכור מה היה אתו חמישים שנה קודם? כמובן שלא. שכחו של עם ישראל הוא, שהוא זכור ואינו שוכח. גם אחרי אלפים שנה, הוא ממשיך להלל ולשבח את הקב"ה על כך שהוציאנו ממצרים.

באים כל הייסורים האלה? על כך נאמר: "אפתח בכינור חידתי" - כלומר, פתרון החידה טמון בכינור. כשמותח האדם את מיתרי הכינור, הם משמיעים את קולם, ככל שמתוחת המיתר חזקה יותר, כך הקול הבוקע יהיה חזק וצלול יותר. כך גם האדם, ככל שהוא סובל יותר, ככל ש"מותחים" אותו יותר, כך קול ערב יותר. לכן, האדם צריך לא לפחד, כי אם אדם עובד את הקב"ה ומתפלל כל יום, והוא משתדל לעשות רצון אבינו שבשמים ושומר את מצוותיו, למה לו לפחד? הרי הוא הולך בדרך השם. כשבאה עליו צרה, על האדם להתבונן במעשיו, יתחזק בתשובה ובמעשים טובים, והכל יבוא על מקומו בשלום.

יורדי הים ראו את דמותו יתברך

במדרש רבה (כאן, סוף פרשה כ"ג): "אמר רבי ברכיה, בא וראה כמה גדולים יורדי הים, שהרי משה רבן של כל הנביאים נתחבט והתחנן לפני הקב"ה שיראהו הדמות, שנאמר (שמות לג, יח) 'הראני נא את כבודך', אמר לו (שם כ-כב): 'לא תוכל לראות את פני וכו'... ושמתיך בנקרת הצור'. אף החיות הנושאות את הכיסא אינן מכירות את הדמות, וכשמגיע זמנם לומר שירה, שואלים: 'איה מקום כבודו'. ואילו בקריעת ים סוף ועולי הים, כל אחד מראה באצבעו ואומר 'זה א-לי ואנוהו'. עד כאן לשון המדרש. וזהו כמאמר חז"ל (מכילתא בשלח ב', ובילקוט שמעוני רמז רמ"ד ועוד) 'ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי'."

גם שר מצרים ושאר מזיקים טבעו בים

כתב המקובל רבי שמשון מאוסטרופולי זיע"א, בס' "דן ידן" (אות י"ז) ש"סוס ורוכבו", זהו שרו

מוסדות המישר תכ"ץ
פרנס יום

היום יום רביעי ב' טבת התשפ"ד
הלימוד והתפילות בשיבת יהוה לע"נ

יקיר פלוני

הוקדש ע"י ח"ה פלוני אלמוני יהו"ר שיבת השפעה ברכה
הצלחה פרנסה טובה ובשפע, נחת ושמחה בריאות איתנה,
אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי רמיטב אמן

להקדשות:
03-522-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ₪ חד פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידינו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

גם השכינה נגאלה ביציאת מצרים

לו חברו שידליק עבורו מדורה, ואז, כשיראה מרחוק את האש, הוא ידע לאיזה כיוון ללכת. כך גם עם ישראל, שהגיעו למ"ט שערי טומאה, כשאמר להם הקב"ה לצאת, הוא רצה להכניסם למ"ט שערי קדושה. אך הם לא ידעו קדושה מהי, ולא ידעו עד היכן הם מסוגלים להגיע. לכן הקב"ה, שרצה להראות להם את המתנה גדולה, העלה אותם על כנפי נשרים והראה להם את בית המקדש, ואח"כ אמר להם, 'עכשיו, לאט לאט, אתם צריכים להגיע למה שראיתם ביום הראשון'.

השראת השכינה בציון

"ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו" – רבי יונתן אייבשיץ הביא את דברי התרגום שאומר, כי בני דומי יבואו לציון ולירושלים, ושם יבואו מושיעים ויהרגו אותם ויצילו את עם ישראל. נשאלת השאלה, למה להביאם לירושלים? האם לא עדיף להורגם כבר במקומם? אלא, שהטומאה ברומי כל כך חזקה, שאפילו השכינה לא רוצה ללכת לשם. ולכן, הקב"ה ייתן בליבם לעלות לירושלים, ואז ייצא להילחם בגי'ים, כי בירושלים יש השראת השכינה וקדושה עליונה.

מכתב ישיר לה'

באחד מכפרי פולין התגוררה משפחה יהודית, שאבי המשפחה היה חוכר מהפריץ את בית המרוח המקומי. ליהודי הזה היו עשרה ילדים, ומטבע הדברים היו לו הוצאות גדולות, ולכן לא היה לו לשלם לפריץ את דמי השכירות. הפריץ איים עליו שהוא רוצה לראות את כספו עד החג, ואם לא, רע ומר יהיה גורלו. בצד לו, היהודי, שלא היה לו כסף לקנות את צורכי החג, התייעץ עם אשתו, והיא הציעה לו לכתוב מכתב לקב"ה. ענה לה: "מה זאת אומרת, לכתוב מכתב לקב"ה?" אמרה לו: "הנה, תכתוב את המילים שאומר

צדיק באמונתו חייה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף ענדלחק שליט"א
מאבכי המסודות

הנה אנו נכנסים לשביעי של פסח, אשר ידוע שמעלתו מאוד גבוהה, ושארם בזמן זה יכול לקנות קצין אמיתי באמונה עם השם יתברך, שזה כל מטרת פסח והכול הולך אחר החתום,

יש לדאות מהו הדבר אשר נתן לעם ישראל זכות בעיני השם יתברך שיהיו ראויים שיקרע להם את הים ויעשה לעם ישראל כאלו ניסים ונפלאות גדולים ועצומים אשר עד כדי שחול כותבים שבזמן הזה ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי,

אומרים כל יום בתפילה "ויאמינו בהשם ובמשה מעברו" היינו זכות אותה מצווה של האמונה בהשם יתברך בזכות זה זכו לניסים הללו וזה מה שנתן להם את הכוח לשיר להשם יתברך, נחשון בן עמינדב השליך עצמו על השם והנה הים נקרע, כך כותב קדושת הלוי "שעיקר נס קריעת ים סוף היה על ידי שמאמינים בעת צרה כבורא יתברך שמו כבודו ישיעם" ובראותנו כמה מעלה זו של האמונה חשובה נשאב כוח ודרך איך להתמודד עם החיים, אשר כבוא על האדם צרה אשר טבעו שואל מאין יבוא עזרי, אולם בזמן הזה עליו לחזק ליבו באמונה בהשם יתברך אשר אין רע יורד מהשמיים ומשכב זה וודאי בא לטובתו וכך יזכה שהשם יסייע בידו לדאות את הטוב בגילוי,

ואז עמדו עם ישראל ואמרו שירה להשם יתברך, וחז"ל כותבים שכל אדם ששר להשם בשמחה נמחלים כל עוונותיו, יש לשאול מה מיוחד בשירה? וודאי שלא מדובר באדם שהכול מתנהל לו כשורה ובא ושר להשם זה לא בא בקושי אין פה עמל והקדחה, אולם אדם שנמצא במצב אשר מבלבל ולא הולך לו, ובדיק בזמן הזה האדם מרים את עיניו ושר ומודה להשם יתברך זה גדלות באותו זמן נמחלים כל עוונותיו, וזה שאומר דוד המלך ע"ה "מוחלל אקרא ה' ומן אויבי אושע" היינו איך דוד המלך עבר כל מיני מצבים קשים, קודם כל שר להשם יתברך וזוהי ראה ישועות וזוהי דרכם של צדיקים שהשם שש ושמו בהם שכל מצב חיים בשמחה את השם ומודים לו גם אם לא מבינים, וזה הוא שנאמר בתהילים "קול רינה וישועה באוהלי צדיקים" לכאורה קודם כל באה ישועה ואז רינה, אולם כמו שהקדמנו שצדיקים גם בקושי שרים ומוחלים את השם יתברך וזוהי טפא צומחת הישועה שנוכה באמת לצאת מהג פסח זה כתפיסה אחרת, שכל מצב נחיה את השם ועל ידי זה נזכה לכל הברכות

שבת שלום וחג שמח

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להצטרפות במייל:
בית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיו שלום

לימוד מיוחד התנהגות ודרכים
התנהגות "במיוחד טובות" והנהגות דרך
אין מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאגרי המוסדות

החכמה הגדולה - לתת ממה שיש

"שבעי של פסח" כיום הזה בני ישראל הגיעו לים, המצרים מאחוריהם והם לא יודעים מה לעשות. משה רבינו פנה לקב"ה בתפילה והקב"ה אומר לו: "מה תציע אל, דבר אל בני ישראל ויסעו".

עם ישראל עמדו על שפת הים - נחשון בן עמינאל נשיא שבט יהודה היה הראשון שקפץ למים ומסר נפשו ואחריו נכנסו כל ישראל בהמשך נבקע ים סוף למעבר עם ישראל [יש אומרים לנחצה לשתיים והיה שכיב אחד גדול שעברו בו ישראל בתוך הים כיבשה ויש אומרים שנבקע הים לשתיים עשרה שכיב לים - שכיב לכל שבט]. על מעשה זה של נחשון נזכר שמו בכל פעולה של מסירות נפש, שמו הפך למושג, לשם דבר ולסמל למסירות נפש.

מעשה יפה סיפר הרב ישראל פולק שליט"א:

"מה תעשה אם יהיה לך מפעל תעשה גדול?" שאל המורה הרוסי את התלמיד במסגרת המבחן השנתי על ערכי הקומוניזם.

"חצי מהמפעל אשאיר לעצמי וחצי אתך לך", ענה התלמיד.

"מצוין" הגיב המורה בסופו מהתלמיד הצעיר שקלט היטב את תורת המשטר הקומוניסטי שהתיימר להיות מושגת על שותפות מלאה וחלוקה שווה בין אורזי המדינה בנכסים ובניהול הכלכלה.

"וכיצד תנהג אם יהיה לך אומן מפא"ר? המשיך המורה במבחן. "חצי לי - וחצי לך", שוב השיב התלמיד.

"כאשר יהיה לך שדה של תבואה, מי יקבל את היבול?" - "חצי אני, וחצי אתה".

"ואם תהיה לך רפת פרות מה תעשה בה?" - "חצי לי, וחצי לך".

"ואם יהיה לך תרנגול?" - "ותרנגול! עד כאן! הוא יהיה כולו שלי! אף אחד לא מקבל ממנו מאומה" ענה התלמיד נחרצות.

תה המורה: "אינני מצליח להבין אותך. מפעל גדול, אומן מפא"ר, שדה תבואה, רפת פרות ודברים אלו ששונים הן רב אותה מוקד לחלוק עם הכולל כקומוניסטי נאמן, ורק על התרנגול הקטן אינך מוקד לחלוק עימדי? נשגב מכינת!"

"פשוט מאוד", ענה התלמיד, "מפעל - אין לי, אומן - אין לי, שדה - אין לי, רפת גם אין לי. לא אכפת לי לתת לך את מה שאין לי. אבל תרנגול אחד - זה יש לי, ולמה לי לחלוק אותו עם איש אחר, הוא כולו שלי".

ב"ה חיים אנו בדור שאין בו [כמעט] גירות שמד, כמעט אין יהודי בדורנו שעומד בפני ניסיון של מסירות נפש על קיום התורה והמצוות. כשאדם במעמקי ליבו יודע שלא מדובר בניסיון שיבוא לידי מעשה קל לו למסור את מה שאין לו.

מסירות הנפש מתבטאת לא פחות **בהיים על קידוש ה'.** המסירות נפש מתבטאת בתניית התרנגול הקטן וכל אחד והתרנגול הקטן שלו אצל אחד או ה'חסימה בפלאפו', אצל השני זו 'הקומה בבוקר', אצל השלישי זה 'הקביעת עיתים לתורה', כל אחד והתרנגול שלו ואת זה - את הקושי הזה - רוצה ה' יתברך שנקריב לכבודו, שלא נהיה כקומוניסטי זה שאכל מה שלא היה בידו היה מוקד לתת חוץ ממה שאצלו, ככלים שהקב"ה נתן לו עליו לעבוד אותו ולהאמין ולהשתדל גם בדברים הקטנים לעשות רצונו ולחיות על קידוש ה'. שנוכה לדעות על קידוש ה', אמן.

משולחן המלך

התעשר. כשבא היהודי לבית המשפט, שאלו השופט מאיפה יש לו את כל הכסף הזה, והוא ענה: "שלחתי מכתב למלך, והוא שלח לי סכום כסף גדול שכיסה את כל צרכיי". השופט לא ידע איך להתייחס לדבריו, והעביר את העניין לטיפול של המלך. ואכן, המלך אישר שהוא זה שנתן ליהודי את סכום הכסף שהעיד כי קיבל ממנו, וכך יצאה ידו של היהודי על העליונה.

גאולת מצרים - בזכות החסד

"קול דודי הנה זה בא, מדלג על ההרים" - אומר המדרש: "אם אני מסתכל במעשיהם של ישראל, אינם נגאלים לעולם. אלא למי אני מסתכל? לאבותיהם. ובזכות אבותם אני נוטל אותם". לכן כתוב "מדלג אל ההרים", שאין "הרים" אלא "אבות", כי "הרים" הוא לשון "הורים". כך כותב גם ה"טור" בשם אחיו ר' יחיאל: "פסח" הוא כנגד אברהם, שאמר "לושי ועשי עוגות", וגאולת מצרים היתה בזכות הפסח. מהו פסח? מידת החסד. כל גאולת מצרים היא בזכות אברהם איש החסד, שנאמר: "תיוק אמת ליעקב, חסד לאברהם", וכן "נחית בחסדך עם זו גאלת" - הקב"ה גאל אותנו בזכות מידת החסד. כאשר נצטוו ישראל לשאול כלים ושמלות ממצרים, אומרת התורה: "דבר נא באוזני העם וישאלו איש מעת רעהו..." מה העניין בכך? אומר הגר"א, ששנצטוו ישראל לשאול כלים מהמצרים וגם איש מאת רעהו, כדי שיעשו חסד זה עם זה ואז ייזכו להיגאל.

לך: 'לכבוד אדוננו, אבינו, מלכנו, מלך מלכי המלכים, שלום עליכם. יש לי אישה ועשרה ילדים, ואני גר במקום פלוני. אני עני מרוד, אין לנו ביעוד לחג, אין לנו אוכל... כבר ימים שלמים שהילדים לא אכלו, והם נראים לא טוב.' היהודי סגר את המכתב במעטפה, וכתב עליה מבחוח "לכבוד המלך שלנו". הוא יצא לעד הסמוך, הניח את המכתב בין העצים, ושם לביתו. הוא סיפר לאשתו שעשה כבקשתה. בינתיים, מלך פולין היה יוצא מפעם לפעם לפעילות ציד. שבוע לפני פסח, יצא המלך שוב לצוד חיות ביער, וגילה את המכתב שכתוב עליו "לכבוד המלך". התפלא המלך מי משאיר מכתב באמצע היער? כשהקריאו לו את הכתוב במכתב, התרגש המלך מאוד מתוך המכתב, והודיע למשרתיו שהוא מבטל את תוכנית הצייד לאותו יום, ואז הלך לרב המחוז ושאלו האם הוא מכיר את היהודי, כותב המכתב. המלך נתן לרב סכום כסף גדול להעביר לידי היהודי הכפרי, כדי שישלם את חובו לפריץ. בנוסף, הוא נתן לרב עוד סכום כסף גדול עבור צורכי החג של ההורים והילדים, וסכום נוסף שעזמו יסחור היהודי הכפרי למחירתו, כדי שלא יצטרך לכריות. הרב שמח מאוד שכאה לידו מצווה כזו, ומילא עגלה בכל טוב, יינות, שמנים וסלתות, ביעוד לכל המשפחה וכל טוב. דפק הרב על דלתו של הכפרי, אך הוא פחד לפתוח, כי הם חשבו שזה הפריץ. בסוף, כשהתברר שזה הרב, הם פתחו לו. הרב הודיע לכפרי, שאת כל זה שלח לו הקב"ה, לאחר ששלח לו מכתב. המשפחה שמחה מאוד על כל השפע שקיבלו, והודו להשם. לא עבר זמן, וכשהגיע הפריץ בכרכרתו לגבות את חובו, הם כבר לא פחדו. הם שאלו אותו "כמה אנחנו חייבים לך?" וספרו מולו את כל הסכום ונתנו לו אותו כמזומן, וכך עבר עליהם החג בשמחה גדולה וכשפע רב. לאט לאט, החל מזלו של הפריץ לרדת, ואילו מזלו של היהודי הלך ועלה. הוא קנה מהפריץ את בית המרזח ועוד כמה אחוזות רחבות ידיים. יום אחד, קיבל היהודי מכתב מבית המשפט, שהפריץ תובע אותו על כך שגנב ממנו את רכושו וממנו

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות וימיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייש"ר רח' אורט יעראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותנלה שנים אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה

שותיה קלה וחמה
לרווחת הלומדים

זוהר על הפרשה

להיות דבוק בקב"ה ולא לעזוב אותו

עזי וזמרת יה וגו', (שמות טו) ר' חזקיה פתח ואמר, כהאי קרא רבי חזקיה פתח והקדים לפרש פסוק ממשלי כדי להבין את הפסוק עזי וזמרת יה דכתיב שכתוב, (משלי יז) **בכל עת אוהב תרע לעולם האוהב אוהב רעים לקנות חברים כמו"ש ואהבת לדעך כמוך ואח לצרה יולד. בכל עת אוהב תרע החבר, דא קדשא בריך הוא זה הקב"ה שאוהב את בניו וקרוב אליהם בכל עת, דכתיב ביה (משלי כז) רעך ורע אביך אל תעזוב שלמה המלך מבקש, בן אדם רעך ורע אביך שזה הקב"ה, וגם הוא רע אביך שחיבב את אבותיך בבקשה אל תעזוב אותו ותלך אחר התאוות וסט"א אלא תמיד תהיה קשור ודבוק בו יתברך.**

אם יש ח"ו צרות ושונאים, יתחזק באהבה להי"ת וינצל מהם

ואח לצרה יולד, בשעתא דיעיקון לך שנאך, קדשא בריך הוא מה אמר ואח, זה הקב"ה כי בשעה שיצטער אותך השונאים שלך הקב"ה יציל אותך מידיהם שהרי מה אומר בתהלים, (תהלים ככב) **למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך הקב"ה אומר למען בני שהם אחי ורעי תמיד אדבר עיטורם לשלום בעליזים ובתחתונים ויכניע את כל אויביהם תחתם, דיישראל, אקרונ אחים ורעים לקודשא בריך הוא שהרי ישראל נקראים אחים ורעים לקב"ה. יולד מהו, וכי השתא יולד ושואל, יולד מהו וכי רק עתה נולד האח שיציל אותו מהצרה והרי לא שייך לומר זה. אלא בשעתא דעיקתא יולד בעלמא אלא הקב"ה כל הזמן עמנו, ומה שאמר "יולד" הכוונה אם ח"ו תולד איזו צרה הקב"ה הנקרא "אח" יציל אותך, אח יהא לקבלך, לשוכא לך מכל אינו דעקין לך הקב"ה יהיה לך כאח להצילך מכל אותם המצערות אותך וכך גם הפסוק עזי וזמרת יה שהקב"ה עומד לימינו ולהציל אותנו מכל צרה וצוקה, ואז באה הישועה.**

הקב"ה ינקום באומות העולם שמצרים לישראל

רבי יהודה אמר, יולד רבי יהודה אומר "יולד" לא הצרה ח"ו אלא הקב"ה שהוא האח שלנו והכוונה שהקב"ה מתעורר לעזור לבניו: **דמלכא קדישא יתער כהאי עז, לנקמא לך מאומין המלך הקדוש ז"א יתעורר בזה העז יעשה נקמות עבורך באומות העולם כי אמא תעורר אותו לקום ולפעול עבור בניו, לינקא לך מאימא, כהווא סטרא ולוקח כח מאמא העליונה ואז ינקום באומות העולם מאותו צד שאותה אמא מושרשת בו, ובכח שלה הקב"ה מכה אותם ומגביר עליהם הדינים והגבורות ומכלה אותם מהעולם, כמה דאת**

ממלכת הרשב"י

עיר וקריש מן שמיא נחית

בגלא חשכא מפ ריעו

אמר שכמו שכתוב, עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה. לאתערא גבוראן לקבל אומין עובדי כוכבים ומזלות עזי שהוא העז והחזק שהיא הבינה שמקבלת מהחכמה בחינת י"ה שהם נותנים הכח לז"א לעשות נקמות באומות העולם שעובדים כוכבים ומזלות.

אין דבר בעולם שמשבר את כוחם של הגויים מלבד עסק התורה

רבי חייא אמר, ימינך יהוה נאדרי ככת, דא אורייתא רבי חייא אמר, ימינך ה' נאדרי בכח - זו התורה שהתורה ניתנה בימין שנאמר מימינו "אש דת למו" וכן הוא אומר "ותורת חסד על לשונה", וחסד הוא ימין. ועל דא, ימינך יהוה תרעין אויב ועל זה ימינך ה' תרעין אויב כי לימוד התורה כעוה"ז מגביר הקדושה, ועל ידי זה נכנעים החיצונים, ולכן אור"ה הנאחזים בחיצונים נכנעים (אור"ה). דלית מלה בעלמא דיתבר חיליהון דעמין עובדי כוכבים ומזלות, בר בשעתא דיישראל מתעסקין באורייתא שאין דבר בעולם שישבר כוחם של עמים עובדי כוכבים ומזלות, רק בשעה שישראל מתעסקים בתורה, דכל זמן דיישראל מתעסקין באורייתא, ימינא אתתקף, ואתבר חילא ותוקפא דעובדי עבודת כוכבים ומזלות שכל זמן שישראל עוסקים בתורה צד הימין מתגבר ושובר את כוחם וחוזקם של העמים עובדי כוכבים ומזלות. ובגניי כך אורייתא אקריית עז, ומשום כך התורה נקראת עז כמה דאת אמר כמו שנאמר (תהלים כט) יהוה עז לעמו יתן ולכן ישראל יש להם את הכח להכניע החיצונים.

כשעם ישראל לא עוסקים בתורה הדין מתחזק ואומות העולם שולטים עליהם

ובשעתא דיישראל לא מתעסקין באורייתא ובשעה שישראל לא מתעסקים בתורה שמאלא אתתקף, ואתתקף חיליהון דעובדי עבודת כוכבים ומזלות צד השמאל שהוא בחי' הדין והגבורה מתחזק, ומתחזק כוחם של העמים עובדי כוכבים ומזלות, ושלטין עליהו, וגזרין עליהו גזרין, דלא יכלין למיקם בהו ושולטים הם על עם ישראל וגזרים עליהם גזרות שלא

בגין דא יפקון מ

יכולים לעמוד בהם, ועל דא אתגליאו בני ישראל, ואתקדרו ביני עממיא ועל זה גלו בני ישראל ונתפורו בין אומות עולם.

הארץ העליונה והתחתונה אברה על עיבת התורה

הקרא הוא דכתיב (דף ג"ח ע"ב) זהו מה שכתוב (ירמיה ט) על מה אברה הארץ וגו', ויאמר יהוה על עזכם את תורת. דהא כל זמנא דיישראל ישתדלון באורייתא על איזו סיבה אברה הארץ העליונה והתחתונה וכל הטוב וכל השפע, שהרי בכל זמן שעם ישראל ישתדלו ויעסקו בתורה, אתבר חילא ותוקפא דכל עובדי עבודה זרה ישבר כוחו וחזקו של כל מי שעובד ע"ז, הקרא הוא דכתיב וזהו מה שכתוב ימינך יהוה התורה שנתנה בימין כמו"ש מימינו אש דת למו וכמו"ש תורת חסד על לשונה תרעין אויב תרעין ותהרוס את כח האויב.

כשהקול קול קול יעקב אין הידים ידי עשוי

אמר רבי אלעזר, ודאי הכי הוא, דכל זמנא דקליהון דיישראל, אשתמע בבתי כנסיות ובבתי מדרשות וכו' אמר רבי אלעזר לרבי חייא בודאי כך הוא כמו שאמרת שכל זמן שקולם של ישראל נשמע בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, אז שום אומה ולשון אינם יכולים לשלוט בשום אופן על עם ישראל, כמה דתנינא כמו ששנינו במדרש (בראשית כז) **הקול קול יעקב, ואי לא הידים ידי עשו, והא אוקימנא בזמן שנשמע קולו של יעקב בבתי כנסיות ובבתי מדרשות בתורה ותפילה אין הידים ידי עשו ואם לאו ח"ו אין קולו של יעקב קול התורה, חזק הוא ח"ו ושולט ויכול על עם ישראל והרי כבר פירשנו זאת.**

בשעה שיש עוונות הקב"ה עולה למעלה למעלה ובני אדם צועקים ואינם נענים

(שמות טו) וברכ גאונך תהרוס קמך. ר' חזקיה פתח ואמר, (תהלים י) **למה יהוה תעמוד ברחוק תעלים לעתות בצרה, בשעתא דחובי עלמא גרמנו בשעה שעוונות של בני העולם גרמים להחליש כח הקדושה וזה בעיקר ע"י שהנשים הולכות בפריצות ואין כח של הקדושה בעולם, קודשא בריך הוא סליק לעילא לעילא הקב"ה שהוא פריצוף ז"א עולה למעלה מאימא, ועוד למעלה מאבא והכח הגדול הזה דז"א מסתלק מאיתנו, ובגני נשא צווחין ונחתין דמעין, ולית מאן דישגח עליהו ובני אדם צועקים ומורידים דמעות מהצרות שכאות עליהם ואין מי שישגח עליהם. מאי טעמא ושואל, מה הטעם שאין מי שיאזין אליהם. בגין דאיהו סליק לעילא לעילא ואומר, היות שז"א עולה למעלה למעלה מאימא ואבא ששם הוא מקום**

רַבִּי אֶבְרָהָם אֲמַר מִשְׁמִיחַ דְּרַב יִיסָא סָבָא, וְהָכִי אֲמַר

לקח את מפתחות החנות והחל צועד לעברה. הדרך אל החנות עברה בסמוך למלון בו שהה הערבי, והנה הוא רואה התקהלות גדולה סביב בית המלון.

"מה קרה? על שום מה המהומה?" שאל היהודי את אחד המתקהלים.

"במלון זה היה ערבי אחד מפלסטין, ששהה כאן שבוע שלם, אבל ושתה ולא שילם, ופתאום הוא מת". השיב האיש. "כעת, הודעה המשטרה למכור את בגדיו וחפציו לכל המרכה במחיר, וכך יפרעו את חובו לבית המלון".

והנה, שומע היהודי את אחד השוטרים מכריז, "מי רוצה לקנות בגד זה?" מי שהציע את הסכום הגבוה ביותר, קיבל את הפרט לידיו. כך נמכרו הבגדים, הנעליים, המזוודה ויתר החפצים.

כשהציע השוטר למכירה את כובע התרכוש, מיהר אחד והודיע, "אני קונה במיל!" היה שם אדם אחר, שקפץ ואמר, "אני קונה בשני מיל!" הציע היהודי לשלם על הכובע חמישה מיל, וקנה את התרכוש.

תפס השוטר הערבי את התרכוש והניחו על ראש היהודי, לקול צחוקם של קהל הסקרנים. 'צחק מי שצחק אחרון', חשב היהודי בליבו. הוא הלך לחנות,

חכמי ישיבת פורת יוסף, ראש הישיבה רבי עזרא עמיה קיצוני משמאל

שרפי קודש

שמעתי שאתה אדם נאמן, ולכן פיתי דווקא אליך".

לאחר שהרים את התריס ופתח את הדלת, נכנסו השניים פנימה. הערבי חבש לראשו מין תרכוש, ובתוכו היו עוד תשעה תרכושים אחד בתוך השני. הסיר הערבי את התרכוש הגדול מראשו, והחל סופר את התרכושים הנוספים שבתוכו; 'אחת... שתיים... שלוש... וכו'. בין התרכוש התשיעי לעשירי היתה מונחת מרגלית ענק, שהאירה את כל החנות.

"אמור נא לי, מה שוויה של אבן זו?" שאל הערבי.

בחן היועץ היהודי את האבן מכל צדדיה. הפך לפה, הפך לשם, התבונן היטב, ואחר אמר: "שמע, אבן טובה זו שווה לא פחות ממאה אלף מיל. אל תמכור אותה בפחות ממחיר זה. אם תרצה, מכיר אני את כל סוחר וספני המרגליות בעיר, ואוכל לבדוק אצלם אם כחפצם לקנותה. רק אמור נא לי איפה אתה נמצא, ואשוב אליך עם תשובה בעוד יום או יומיים".

"אשמח מאוד אם תעשה זאת בשבילי".

השיבו הערבי. "אני נמצא במלון פלוגי כבר שבוע ימים, ועל כן אמתין לך עד שתביא קונה שיקנה המרגלית ב- 100,000 מיל. לקח הערבי את המרגלית, טמן אותה בחזרה בתוך התרכוש, במקום הסתר המיוחד לה, והם נפרדו לשלום.

היות שהיהודי היה עסוק ראשו ורובו בתורה, ברגע שחזר לתלמודו, נשכח מליבו עניין הערבי והמרגלית שבידו. בערב הוא שכ אל ביתו, ובבוקר קם כדרכו והתנהל כסדרו.

והנה אחר קביעות לימודו, שקע בשאלה שהתעוררה לו בלימוד "חוק לישראל", וכל ראשו, לבו ומעייניו היו נתונים בלימוד התורה. כשהגיע הזמן לפתח את החנות, היתה השעה עשר וחצי בערך. הוא

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודש של מין הגאון המקובל חכם בנידו שמואל שליט"א על רבותיו חכמי ישראל 'שרפי קודש' ומה ששמע מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

המשך סיפורי מופת על רה"י הרב עזרא עמיה זצוק"ל

מרגלית בשווי מאה אלף מיל בתוך התרכוש

אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה. סיפר מורנו ורבינו, מן ראש הישיבה, רבי עזרא עמיה זצוק"ל: היה

יהודי אחד בחאלב ושמו רבי שלמה, שהיה אוהב את התורה ככל נפשו ומאודו. דרכו היתה לקום עם הנץ החמה, ומיד אחר התפילה היה יושב והוזה בתורה שעה או שעתיים, עד השעה עשר.

לאחר מכן היה מגיע לביתו, נוטל ידיים, אוכל פת שחרית - לחם, זעתר, שמן זית וקצת עגבניות - ומברך את מי שזן את הכל. ורק בשעה אחת-עשרה, היה פותח את חנותו.

אשתו לא הבינה את הנהגתו. כיצד יתכן לפתוח חנות בשעה כל כך מאוחרת? האיש היה מומחה לאבנים טובות ומרגליות, והיה מוצא את פרנסתו ביינוץ לסוחרים, שהיו באים להתייעץ עימו לפני כל עסקה של קנייה או מכירה. 'זו שמה ישפה, וכך ערכה; זו שמה אחלמה וכך מחירה...'. וכן על זו הדרך. על פיו היו קונים ומוכרים ומרוויחים, כי שמו נודע בשערים כאיש ישר ונאמן, שראוי הוא לסמוך עליו.

יום אחד, האריך האיש בלימודו, עד שהגיע לחנותו היתה כבר השעה שתים-עשרה בצהריים. כשניגש לפתוח את החנות ראה ערבי אחד מחבריו יושב ליד הפתח. שאל אותו,

"מה אתה עושה פה?" הוא שאל אותו. "אדוני, דבר סתר לי אליך", ענה לו הערבי. "פתח את החנות וניכנס לדבר.

נקי! ולא כואב כלום. מי שלומד תורה, אותו אדם כבר ספוג ברפואה".

ועמד זקוף קומה, ולקח ספר "חוות יאיר" הקדוש מן השלחן שלפניו, והראה לי בתוך הספר נייר אחד שיש בו גבשושית, ואמר: "תראה, אם תרצה להעביר הגבשושית - ייקרע הנייר. אבל יש חומר כימי שאפשר להעביר הכל בלי לקרוע את הנייר. כך עסק התורה מעביר כתמים ומנקה את הנשמה. המאור שבה מחזירו למוטב. עליכם להתחזק בתורה, בתורה, בתורה בכל כוחכם".

ושאלתי שוב: "האם יש לי רשות לדעת כמה ימים אחר הפטירה מגיע הצדיק למחיצתו?"

אמר לי: "לפי מעלתו של הצדיק, יש עד שלשה ימים, ויש עד שבעה ימים, וכו'".

שאלתי: "ועד שהצדיק מגיע למחיצתו, איפה הוא נמצא?"

אמר לי: "הצדיקים נמצאים בחדר המטות".

שאלתי: "ומי שומר עליהם?"

אמר לי בפשיטות: "הלא אברהם אבינו שומר עליהם".

וכך נגמר החלום.

באשמורת הבוקר של יום השבת ועד עכשיו, אחרי כל השנים, מחזה החלום מצויר לנגד עיני כאילו בהקיץ. בזמנו, נישגתי אל כבוד הרב הגאון המקובל ר' יהודה פתיה זצ"ל וסיפרתי לו את החלום,

אמר לי: 'החלום נכון. ומה שראית רבי יהושע עורך הקידוש, זהו מלאך הממונה על הנשמות בן עדן, ששמו יהושע'.

[וכך אחרי זמן, אני הכותב ראיתי בספר הקדוש של מוהר"ש מאוסטרופולי זצ"ל שכתב, כי שם המלאך הממונה על נשמות הצדיקים שמו יהושע]. עכ"ל של רבי נתן סאלם זצ"ל במכתבו.

המשיך מורנו הרב שליט"א וסיפר, שהוא ראה את הסיפור הזה כתוב. יום אחד, הגאון הגדול חכם אברהם סאלים ראש ישיבת "מאור התורה" היה עם מורנו הרב שליט"א בניחום אבלים, וחזרו יחד ברכב, ושאל אותו על מעשה הזה. חכם אברהם אישר שאכיו סיפר להם את המעשה הזה של החלום, בדיוק כמו שסיפרנו. וראים איזה כוח יש ללימוד התורה.

שרבי קדוש

רבי יוסף ידיד הלוי זצ"ל מארם צובא. וכך היה החלום:

בליל שבת אחד, אחרי פטירת הרב מר אביך, והנה ראיתי שאני נמצא על הכור בחצר הקדש הבוכרים. מול ישיבת הרב, כידוע, ישנו כור גדול בתוך חצר ההקדש, ושם היתה חופה וקידושין ושמחה רבה, והמקדש היה הר"ה ג' ר' יהושע שרבני יצ"ו, שכרך השבע ברכות.

כתום החופה, ראיתי והנה הישיבה פתוחה ובתוכה יושב מורנו הרב שליט"א מור אביך, ומוקף על שולחנו ערמות של ספרים כמנהגו הקדוש, וידו כותבת כדרכו בקדש חיבורים. נישגתי ונישקתי את ידו, וביקשתי רשות אם אני יכול לשאול שאלותי, והוא ענה בחיוב.

אמרתי: "הלא כבוד הרב נמצא בעולם האמת, איך זה כעת נמצא כאן?"

אמר לי: "לא ידעת שהצדיקים יש להם רשות לבקש לדור בעולם הזה?" כמו מעשה של רבינו הקדוש (כתובות קג).

אמרתי: "ובכן, אני יכול לשאול אותך איך עובר הדין וחשבון על האדם?"

אמר לי: "עומק הדין חריף מאוד וקשה מאוד. לא מוותרים על קצו של יוד. אך דע לך, בעלי תורה זוכים להתחשבות מיוחדת".

בלשון הזה אמר לי: "בעל תורה ביתראעה קתיר, התורה, התורה, התורה מגינה, וגם האור שבה מטהר את הנשמה... יש מים מיוחדים שרוחצים את כהם, וכל העוונות נעלמים".

המשיך ואמר לי: "בוא ותראה", והראה לי ספר שהיה עליו כתם שומני עמוק שעבר בכריכה מצד לצד. לקח מים, ומרח אותם על הספר, ויצא כל הכתם משני הצדדים. אמר לי: "אתה רואה?"

פתח את התרבוש, ומצא בתוכו את המרגלית היקרה בדיוק במקום בו הניחה הערכי. הלך היהודי ומכר אותה ב-100,000, והתעשר. הכל בזכות שקבע עיתים לתורה, ללא שום פשרות!

זהו שאמר התנא, "כל המקבל עליו עול תורה - ואפילו שנותנים לו כל ממון שבעולם, אינו מבטל מקביעותו - פורקים ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ". ולכן אומר הכתוב, "ששת ימים תעשה מלאכה", מלאכתו נעשית ע"י אחרים. אדם שהולך בדרך השם, יש לו השגחה מיוחדת מידו של השם יתברך.

אמר רה"י רבי עזרא עטייה "אם באתי לעולם. בשביל שני הנשמות האלה שהם חכם ועובדיה וחכם בן ציון, זכיתי, כי יותר משבע מאות שנה לא היו נשמות כאלה בעולם".

רבי נתן סאלם זצוק"ל

סיפר מורנו הרב שליט"א על חכם נתן סאלם זצ"ל, שהיה מורה בתלמוד-תורה והיה בקיא בכל התורה. רבי נתן הפקיד פתק קטן בידי בנו, רבי אברהם סאלם, ואמר לו, "כאן כתבתי את העוונות שלי. לך להכמי הדור ותשאל אותם מה התיקון שלי. אלה כל העוונות שלי. יותר מזה אין!"

את הפתק הזה הראה ר' אברהם סאלם בהספד ככלות ה'שבעה' על אביו.

רבי נתן סאלם זצ"ל היה משמש בקדוש אצל הרב ידיד הלוי זצ"ל, שהיה רבה של שכונת הבוכרים וגאון אדיר. הם התנו ביניהם, שמי שייפטר ראשון מן העולם, יבוא ויספר לדעתו מהמתרחש בעולם העליון. מטבע הדברים, רבי ידיד, שהיה מבוגר ממנו בהרבה, נפטר ראשון.

וכאן המקום לספר אודות חלום נורא, אותו חלם הגאון רבי נתן סאלם זצ"ל, ואף העלתו על הכתב במכתב ששיגר לגאון רבי שלמה ידיד הלוי זצ"ל (הובא בספר "ברכת יוסף", ח"ג בהקדמה), וזה לשונו:

"לפי בקשתך, הנני כותב את מראה החלום שראיתי לפני עשרות שנים, את המנוח הצדיק מר אביך הגאון

חכם עזרא עטייה עם חכם נתן סאלם

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיושר

הלכות פסח

הלכות הגעלת כלים

מהו כבולעו כף פולטו ?

מבואר בגמ' (פסחים ל'): ובפוסקים בדיני הכשר כלים לפסח כבולעו כף פולטו, כלומר כפי שימוש של הכלי כך הכשרו, כגון חמץ שנבלע ע"י מים ורתחים, מכשירים אותו ע"י הגעלה כלומר ע"י שמכניסים אותו בתוך מים ורתחים.

ואם השתמש בכלי רק ע"י יבש, צריך להכשירו ע"י ליבון, כלומר ע"י שמחממים את הכלי באש עד שהוא מוציא ניצוצות, וכימונו שהכרזל של הכלים יותר רחוס גם שהוא מגיע לחום מאוד גבוה הוא לא יוציא ניצוצות, ולכן מבואר בפוסקים שכדי לעשות לכלי ליבון צריך שכלי יגיע לחום של 371 מעלות.

וכן כלים שהשתמשו בהם רק ע"י קר, לדעת השו"ע מכשירים אותם ע"י ששטיפים אותם במים.

מהו דין רוב תשמישו ?

מבואר בפוסקים שהולכים בדיני ההגעלה לפי רוב תשמישו של הכלי, כלומר אם רוב תשמישו של הכלי הוא במים ורתחים, אע"פ שלפעמים משתמשים בו במים קרים צריך להגעילו ע"י מים ורתחים, ואם רוב תשמישו במים קרים, אע"פ שהשתמשו בו פעמים בודדות בחם אפשר להכשירו ע"י שטיפה במים קרים (ילקו"י פסח ח"ב עמ' שצח).

אם רוב תשמישו ביבש, אע"פ שלפעמים השתמשו בו ע"י לח צריך להכשירו ע"י ליבון, ואם רוב תשמישו בלח, אע"פ שמשתמשים בו לפעמים ביבש אפשר להכשירו ע"י הגעלה.

אמנם ודאי שאם רוב תשמישו ע"י מאכלים שאינם חמץ ופעם אחת השתמשו בו בחמץ כבר מתחייב בהכשר לפסח, כגון מיחם שרוב תשמישו רק במים ופעם אחת הגיע עליו חמץ כדי לחממו הכלי התחייב בהכשר לפסח, כיון שהדין של רוב תשמישו רק בא למד איזה סוג הכשר צריך.

ויש שרוצים להוסיף שאם רוב תשמישו הוא רק ע"י שימוש מסוים, כגון שמשתמש בו רק בחום של שבעים מעלות, גם הכשרו יהיה ע"י מים בחום של שבעים מעלות ולא צריך שהמים יגיעו לרתיחה, ויש שחולקים שגם ככה צריך שיגיע לרתיחה, ומעיקר הדין אפשר לסמוך על הסוברים שבאופן שהוא רוב תשמישו של הכלי כך יהיה הכשרו.

המשך

הלכות טבילת כלים

האם צריך להסיר את המדבקה לפני הטבילה ?

צריך להסיר את המדבקה בשלמותה מהכלים לפני הטבילה שלא יהיה חציצה, וכן צריך להזהר שלא ישאר הדבק של המדבקה, כיון שהוא כל חדש ואדם מקפיד שיראה יפה ולא יהיה עליו שום לכלוך, ולכן אם ישאר שאריות מהמדבקה או דבק הם יהיו חציצה.

אבל אם היא מדבקה יפה שהאדם מעוניין שהיא תישאר והוא שמח בה, או מדבקה של חברה שהאדם מעוניין שיראו אותו, עלתה לו טבילה אם השאיר את המדבקה (תשובות ונהגות ח"ב ס' ט).

האם כלים שמכניסים בהם המאכל צריכים טבילה ?

כלים שלא משתמשים איתם בשעת אכילה אלא כלים שמכניסים איתם את האוכל, כגון מטבחית בשר או מערוך וכדו', צריך ונכון להטבילם בלא ברכה, והמקל לא להטבילם יש לו על מי לסמוך.

אמנם כלים שלא משתמשים בהם אלא ע"י כלי אחר, כגון החצובות של הגו שמשתמשים בהם רק ע"י סירים, או הקנקן של החלב אפילו שהם של מתכת או זכוכית אין צריך להטבילם.

כלים כגון תבניות וכדו' שאפילו שמשתמשים איתם רק ע"י נייר אפיה או נייר כסף צריכים טבילה, כיון שהנייר אפיה או הנייר כסף לא נחשבים חציצה [כיון שאינם כלי], ולכן צריכים טבילה בברכה.

בם משתמש בכלי שימוש חוזר האם מתחייב בטבילה ?

כגון אדם שקנה כלי עם מאכל בתוכו, והכלי עשוי מזכוכית או מתכת, כגון צנצנת עם זיתים וכדו', וגמר את התכולה ורוצה להשתמש בו שימוש חוזר, יש אומרים שחייבים בטבילה כיון שהוא כלי שלא טבלו אותו, ויש אומרים שאינו חייב בטבילה כיון שהוא עכשיו מחשיב אותו עכשיו ככלי וגמר הכלי נעשה ע"י ישראל, [כיון שעד היום הוא היה כלי חד פעמי והיום הוא עושה אותו לשימוש רב פעמי (אורלי"צ ח"א עמ' נח, אג"מ יו"ד ח"ב ס' מ)].

מעשרה בירוריו

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הר"ר רבי יעקב כהן
שליט"א
מאבכרי מוסדותינו

הילד שהזיק בחנות

שאלה: דניאל נכנס עם בנו הפעוט לחנות לממכר כלים, הפעוט פשט את ידו אל תוך מדף של כלים וכאשר משך את ידו להוציאה משם משך איתו הרבה כלי זכוכית שנפלו ונשברו. בעל החנות תובע את דניאל שישלם על הכלים שנשברו, לעומתו טוען דניאל אני לא שכרתי אלא בני הפעוט, וקומא לן דקטן שהזיק פטור על כן אין אני חייב לשלם לו, עם מי הצדק. **תשובה:** דניאל פטור מלשלם, אך ראוי שישלם לבעל החנות את שווי הקרן של הכלים.

הנימוק: בשו"ע (חו"מ שצד ג) פסק שאדם המעמיד בהמת חבירו על גבי תבואת חבירו והבהמה אכלה ממנה חייב המעמיד לשלם מה שאכלה, כמבואר בגמרא (ב"ק נו:): ודעת הרשב"א שחויבו הוא משום שהוא כמזיק בידים שהרי ידוע הוא שודאי תאכל הבמה משל חבירו, ועל כן אע"ג דקי"ל שבהמה האוכלת ברשות הרבים פטורה. הכא כיון שהחוב הוא מדין אדם המזיק ולא מדין בהמה המזיקה כשן חייב גם אם אכלה ברשות הרבים וכמו שפסק הרמ"א שם. ובאחרונים נחלקו בבירור דעת הרשב"א לדעת הגר"ש שקאפ (ב"ק סימן כג) והחזו"א (ב"ק סימן א ז) החיוב הוא מדין אדם המזיק בידיו ממש, אבל יש אחרונים שכתבו שהוא מדין גרמי, כלומר אדם הגורם להזיק שבודאי יבא. [האבני נזר (או"ח ס' נח)] ולפי"ז בבידון דין אפילו אם החיוב הוא מדין גרמי, יש לפטור, שהרי הוא גרמי בשוגג ושלא בכוונה דפטור, וכל שכן ש"ל דאינו גרמי כי לא היה זה ודאי שהפעוט יזיק כך כי אע"פ שדניאל לא שמרו כראוי מכל מקום לא העמידו על גבי הכלים שישחק בהם וההזיק לא היה ודאי. אלא עכ"פ כיון שהרבה פוסקים סוברים שקטן שהזיק חייב כשיגדיל טוב שישלם האב את הקרן שלא ישאר חוב על בנו והוא אינו יודע מזה כלל.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אהרון
בן רחל

איגרת לבני הנעורים

שאיננו מבינים מחויבים אנו לקיים.

בכדי להבין את הדברים צריך לדעת שכל דבר ודבר בכריאה הקב"ה ברא לו מלאך עליון שהוא הדמות שלו בעולמות העליונים ומצינו בגמ' שכאשר בא יתרו להתגייר אצל משה רבינו נחלקו האמוראים מה שמועה שמע וכו' יש אומרים קריעת ים סוף ויש אומרים מלחמת עמלק ולכאורה השאלה היא גדולה מאוד וכי יש להשוות מלחמה שנראית טבעית לחלוטין ונצחון אחד היריבים על פני חברו לעומת עוצמה של נס של קריעת ים סוף והרי ודאי שכלפי העניים שלנו קריעת ים סוף יותר מסתברת להקים אדם ממקומו ולהביאו להתגייר

אולם התשובה לזה שיתרו לא יסתכל רק על המציאות הגשמית של התגשמות הנס בעולם הזה אלא הויכוח הוא האם ראה את השליטה של ה' על הקליפה הכי קשה דהיינו קליפת עמלק שהיא יותר חמורה מקליפת מצרים או שיתרו התפעם יותר על השליטה על מלאך הים שמלאך הים הוא אחד הכוחות הגדולים ביותר בכריאה והמציאות כביכול

ויש עניין גדול בעצם הבקיעה של הים שהקב"ה בקע בכדי להראות את כח ה' ששולט בכל הימים ובכל הכוחות כולם וזאת מלבד עצם הדברים העמוקים שמבוארים בדברי רבותינו על מזהות קריעת הים איתא בשמות (ג', יב) "בהוציא את העם ממצרים יעבדון את האלוקים על ההר הזה" וכתב רש"י "וששאלו מה זכות יש לישראל שיצאו ממצרים, דבר גדול יש לי על הוצאה זו שהרי עתידים לקבל התורה על ההר הזה לסוף שלשה חדשים", ובקריעת ים סוף שהיא למעשה היציאה ממצרים קבלנו תורה, רק שהיתה קבלה ארוכה ומתמשכת של טיהור עד שעת מתן תורה בהר סיני, ולכן עצם המושג יציאת מצרים אינו יציאה גרידא ממצרים, מבית עבדים, אלא יציאה של הכריאה כולה מהנהגה של מצרים, מהנהגה של טבע אל הנהגה של תורה, העולם קיבל תורה, היקום כולו קיבל הנהגה חדשה - הנהגה של תורה.

וכמו שאמרנו חז"ל ראותה שפחה על הים מה שלא

שביעי של פסח קריעת הים

"ויולך ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה". (שמות יד, כא) יציאת מצרים המאורע הניסי הגדול בתולדות עם ישראל ושיאו מגיע בקריעת ים סוף, ויש לשאול מדוע בחר ה' להוציא את עמו מגלות מצרים דווקא בדרך זו של קריעת הים, והרי הרבה דרכים למקום, כדכתיב "ואשא אתכם על כנפי נשרים" (שמות יט, ד'), "המוליכך במדבר הגדול והנורא" (דברים ח', טו), "כאשר ישא איש את בנו בכל הדרך" (דברים א', לב), ובקל היה יכול הכל יכול להוציאם בכל דרך אחרת. אם כן מה המיוחד בדרך יציאה זו? ויתר על כן שהנהגה הקב"ה עם מעשה בראשית שיקרע הים בזמן יציאת מצרים כדאיתא בשמות רבה (פ"א, ו') על הפסוק "ואתה הרם מטף" (שמות יד, טז) - אמר משה לפני הקב"ה: אתה אומר לי שאקדע את הים, ואעשה את הים יבשה, הכתיב אשר שמתי חול גבול ים, והרי נשבעת שאין אתה קורעו לעולם וכו' אמר לו הקב"ה לא קראת מתחילה תורה, מה כתיב "ויאמר אלוקים יקוו המים" אני הוא שהתניתי עמו, כך התניתי מתחילה שאני קורעו שנאמר "וישב הים לפנות בוקר לאיתנו", לתנאי שהתניתי עמו בתחילה". ונראה כי חשוכה לקב"ה דווקא בדרך יציאה זו של קריעת הים, אם כן מה באה ללמדנו? ומפרש האור ההר שהים מסמל את רצון ה' שמתגלה בדרך של טבע, שהרי הקב"ה שכרא את תכונות ומהלך הטבע, וזהו רצונו שכך תתנהג הכריאה באופן טבעי והגיני כלומר בזרימת הנהר יש כאן התגלות של רצון ה' במהלך הטבע ובמציאות ההגיונית המסתברת, וכן כתיב בתהילים (יט) "השמים מספרים כבוד א-ל ומעשי ידיו מגיד הרקיע", "מבשרי אחזה אלו-ה" (איוב. יט). הקב"ה ניכר כביכול במהלך הטבעי של הכריאה ולא רק בדרך של "נס" ובמהלך על טבעי.

היות שהים הוא אחד מהמאפיינים של עוצמת טבע הכריאה ורצון ה'. ולכן בקריעת הים הקב"ה בא ללמדנו דרך של קריעת "מלכות הים", קורע את הנהגת מצרים השכלית, את ההנהגה ורצון ה' שהיה מנוהל ונקבע עד עתה על ידי כוח הסברה. דהיינו עד עתה ההגיון שלנו כביכול הכריע וקבע את אשר נעשה או מה לא נעשה. עתה קרע הקב"ה הנהגה כזו וקבע לנו הנהגה חדשה, הנהגה שמעל לשכל. מעתה לא השכל וההגיון יכריעו את מעשינו אלא "התורה", השגה שמעל לשכל. עד עתה אם הדבר בר השגה בהבנתנו קיימנו, ואם לאו - אין כזה כביכול רצון ה', אבל מעתה "קרע" לנו הקב"ה הנהגה זו ואע"פ

ראה יחזקאל בן בוזי הכהן עם ישראל קיבל את ההנהגות שהקב"ה שולט מעל כל הטבעים כולם ואמנם כבר בעשרת המכות ראו זאת אבל שם הייתה שליטה על היאור ולא על הים עצמו ולא זו בלבד שעתה על הים הוכפלו הניסים פי כמה וכמה מהניסים שראו עם ישראל בעשרת המכות כמו שכתוב בהגדה ועל הים לקו חמישים מכות או מאתיים וחמישים מכות וכו'.

ולכן על הר סיני ביאור חז"ל שלשון סיני היינו שירדה שנאה לאומות העולם (שבת פט). שהנהגה עתה שייכת רק לתורה ולישראל, מה שאין כן לפני כן שהנהגה הייתה שייכת לטבע ולהגיון ושייכת גם בהם כמאמר חז"ל "חכמה בגייתא תאמין".

איתא בחולין (ז') ר' פנחס בן יאיר הוה קאזיל לפדיון שבויין, פגע ביה בגינאי נהדא, אמר ליה: גינאי, חלוק לי מימך ואעבור כך. אמר ליה: אתה הולך לעשות רצון קונך ואני הולך לעשות קוני, אתה ספק עושה ספק אי אתה עושה ואני ודאי עושה. אמר ליה: אם אי אתה חולק, נזרני עליך שלא יעברו כך מים לעולם. חלק ליה. הוה ההוא גברא דהוה דארי חייט לפסחא, א"ל חלוק ליה נמי להאי, דבמצוה עסוק, חלק ליה, הוה ההוא טייעה דלווה בהדיהו (סוחר ערבי שהתלווה עימהם), א"ל: חלוק ליה נמי להאי, דלא לימא כך עושים לבני לזיה? חלק ליה. ע"כ.

וצריך להבין, הרי הנהר גנאי טען בצדק אתה ספק עושה, ספק אין אתה עושה, ורפכ"י לא השיב לו על טענתו אלא נזרני עליך שלא יעברו כך מים לעולם, וכי ע"י גידה משיכים על טענה צודקת של הנהר? ויש לומר שטענת הנהר וטעם אני הולך לעשות רצון קוני, וודאי עושה רצון ה' במהלך הטבעי של הנהר שמקיים את גזירת המלך: "כל הנחלים הולכים אל הים" (רש"י שם) ולפי דברינו טענה זו היא ביטוי של רצון ה' המולכש בטבע ושייך הוא לקודם מתן תורה, ואילו עכשיו לאחר קבלת התורה ההנהגה והקביעות שייכת לתורה ולכן אפילו ספק של תורה (פדיון שבויים) עדיף מוודאי של טבע. ודו"ק היטב. ועיין עוד באור החיים שתמה מהמדרש (ש"ד כא, ו') שהים לא רצה להיבקע בפני משה עד שעמד ה' לימינו ואילו לרפכ"י נבקע ג' פעמים. ותיירץ שם שכל הכריאה כפופה לתורה. - וניתן לכאור שקודם מתן תורה הפסיקה והכרעת רצון ה' היתה ביד ההגיון והטבע, ולכן אצל משה לא רצה הים להיקרע ללא שעמד ה' בכבודו ובעצמו לימין משה, ואילו אצל רפכ"י לאחר מתן תורה הכל כפוף לתורה שהתורה פוסקת ומכרעת כנ"ל.

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ווד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

אורה בת שרה

מאיר בן מדי

ירמיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - שביעי של פסח

לפניכם תמונה מרהיבה, ובה הוטמו 15 פריטים חבויים.

הפריטים שעליכם לחפש:

1. מצה
2. הגדה
3. נוצה
4. אפיקומן
5. כוס יין
6. צנצנת חרוסת
7. אגוז
8. ביצה
9. זרוע
10. צפרדע
11. עלה חסה
12. גדי
13. נר
14. עלי כרפס
15. ספר תורה

האם תצליחו
לגלות את
כולם?
בהצלחה!

מצא את ההבדלים

"בני ישראל יוצאים ממצרים - מי שם לב מה השתנה?"

"בני ישראל יוצאים ממצרים - מי שם לב מה השתנה?"

מצאו את 15 ההבדלים שמסתתרים בין הדמויות, הכלים והגלים. בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה - בהצלחה!

בני ישראל

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בוזרה הקדוש

קריעת ים סוף

כאשר עם ישראל הגיעו לים וראו את עצמם לכודים שאין להם כל מנוס לברוח מפרעה ומצריים הטמאים, שהים מלפניהם והעבודה זרה של בעל צפון שהיא בחינת קליפה קשה - מצידה, ולא ידעו מנוס לנפשם, אולם לא הבינו שדווקא במקום הכי נמוך שהיו שרויים בו, עוד פסע אחד והרי הם יוצאים מן המיצר ומגיעים לקבלת התורה באהבת אין קץ, לפי שכך דרכו של היצר הרע, כאשר רואה שהאדם זוכה ומתקרב להי"ת ומתעלה מיום ליום, הוא מקבל פחד גדול ונלחם בכל כוחו לייאש את האדם, שיחשוב שאין לו מנוס מפניו, והאדם אינו יודע, שכבר הריהו ראויו לנס וברגע אחד ה' מחליץ אותו מן המיצר, כמו שחילץ את ישראל בדרך נס, שמיד ראו את מצרים מת על שפת הים, והבינו שכבר אין כבר למצרים כח לדחותם, וכך האדם צריך להזהר מאוד מן הייאוש לפי שאינו בא אלא מן היצר הרע המנסה בכל כוחו להלחם נגד כל הקדושה שזכה האדם להגיע אליה.

ורואים בעניין קריעת ים סוף עוד יסוד חשוב שעד אשר עם ישראל לא חצה את הים ולא ראה את מצרים טובעים בים עדיין היו כל הזמן בלחץ ובפחד שמא יחזרו להשתעבד תחת יד מצרים. ויסוד זה מלמדינו שאדם שחוזר בתשובה מכל עניין שהוא כגון שהחל לקום מוקדם לעבודת בוראו וכל תשובה שהוא זוכה לעשות צריך לדעת שצריך לשרש ולקצץ את כל השורשים של הרוע של העבירה שהייתה בידו ולהפריד ממנה לגמרי לפי שאם לא יפריד לגמרי מה' מצרים' שלו יש לו עדיין הרבה ממה לפחד שמא יחזור לשעבוד של היצר הרע לפי שהעבירה היא כמו המחלה הנוראה וכאשר לא מנקים אותה לגמרי חלילה לעולה לחזור ולהתפשט ועל כן צריך להלחם לשרש את הדברים הרעים על הסוף האחרון וכמו שמצינו בשו"ע ח"מ סי' לו בהלכות עדות איך נראה בעל תשובה לדוגמא אם היה מלווה בריבית צריך שלא ילווה בריבית אפילו באופן המותר כגון בהלוואה לגוי לפי שצריך לשרש ולעקור ממנו לגמרי את האיסור. יח"ד שהי"ת יזכנו להנצל מן היצר הרע ולהתקרב לעבודתו ולא להתייאש כלל אפילו מקבלות ורצונות ישנים ועתקים שהיו לנו נזכה לחדשם ולהתעלות בהם אמן

העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה. ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף... יש בפסוק זה לימוד גדול לחיים.

הקב"ה כביכול התחכם עם עם ישראל פן ישובו מצרים, ואדם צריך לדעת גם כן שצריך להתחכם ולהקיף עניינים בחיים בכדי לא להיכנס לניסיון שעלול חלילה להכשל בו, והיינו שרואים בפסוק הנזכר שהקב"ה הוא כל יכול ויש בידו גם להכות את פלשתים ועכ"ז הקב"ה חושש שדבר המלחמה עימם יגרום לישראל לחזור מצרימה, ולכן הקב"ה מורה להקיף את ארץ פלשתים ואף שהכל בידיו יתברך עכ"ז היות והוא זה שנתן את הניצוץ הקדוש של כל אומה כדי חיותה עד אשר יתקן עולם במלכות שדי ויחזרו כל ניצוצות הקדושה לשרשם ולתיקונם, ונמצא א"כ שהקב"ה נותן בחינה של כח גם לפלשתים הרשעים ומאחר ויש בידם סוג של כח על ידי הניצוץ הקדוש המחיה אותם אומר הקב"ה להתחכם ולהקיף את ארצם, ולפיכך אדם ילמד להזהר מלהכנס לניסיון בעבודת ה', וכמו שכתוב 'זאל תביאני לידי ניסיון ולא לידי ביון', אא"כ כבר עומד הוא לפני ניסיון ואז אם עומד בו הרי הוא זוכה לאור הגנוז המעלה אותו לדרגה גבוהה יותר, ומי שהקב"ה חפץ להעלותו ממדרגתו הריהו מנסהו. אבל לכתחילה יזהר מאוד לא להכנס לניסיון כלל.

וצריך לדעת יסוד נוסף בעניין עמידה בנסינות. הנסיון הוא רק מראה את תמונת המצב שבה נמצא האדם, היינו שאם למד מוסר והתעלה בבחינת הולך ומוסיף שבכל יום ויום הריהו משתדל להתעלות ברחמים על בני אדם, וכן מתעלה לחשוב מחשבות נכונות וישרות, ומתעלה להפיק מהתורה שלומד את רצון ה' וכאשר קם מן הספר עושה את מעשיו על פי התורה הקדושה, אז הריהו זוכה לעמוד בנסיון. אבל צריך לדעת שהשכר שיקבל על עמידתו בנסיון אינו בהכרח על ההתגברות של רגע הנסיון, אלא על ההכנה הנצרכת שהעלה את עצמו מדרגה לדרגה בעבודת ה'.

וידוע שבכל אדם מישאל בפרטיות יש את כל מה שעברו עם ישראל בכלליות, ושלמה המלך אומר בקהלת (ג יא) 'את הכל עשה יפה בעתו גם את העלם נתן בלבם מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלהים מראש ועד סוף'.

כאשר הגיעו בני ישראל לפני ים סוף נאמר 'ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עניהם והנה מצרים נוסע אחריהם' וכו', ואז צעק משה אל ה'... השיב לו ה' 'מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו'. מקשה האור החיים הקדוש והרי כל יהודי בעת צרה אין לו על מי להשען אלא על אביו שבשמים, א"כ בודאי שמשען יזעק אל ה'?

ומסביר האורח"ה שהקב"ה ענה למשה יסוד חשוב והוא שפעמים יש קטרוג קשה רח"ל שאפילו תפילה לא תועיל ורק ע"י תשובה ומסירות נפש עם ישראל יכול להועיל וליתן את כח של רחמים לבקיעת הים, וא"כ כעת צריכים עמ"י להתעצם באמונה וללכת אל הים ורק על ידי אמונה עיוורת כזו יכול הים להבקע, היינו רק כאשר יאמינו כישועה עוד לפני שה' בוקע את הים במסירות נפש גדולה שכל מה שה' יעשה עימם הם יקבלו באהבה רק אז תבוא הישועה, כי מאמינים בכל נפשם ומאודם שה' לא עוזב אותם, וכל מה שעושה להם הוא לטובה, וזו היא ג"כ מצוות התשובה שלהם שלא יערערו על ה', לפי שאחר שראו ניסים כ"כ גדולים חייבים הם להיות במדרגת אמונה שלימה בהתאם למה שראו, ומכח מצווה זו יתמתקו הדינים.

ויש כאן יסוד גדול לכל ההסתרות פנים שאדם נמצא בהם, היינו להיות שמח מתוך אמונה שלימה ובטחון בהי"ת, וכמו שמצינו שדבר זה היה תרופה נגד הקטרוג הגדול של 'הללו והללו עובדי ע"ז' וכו'. וזהו הענין של קריאת ים סוף, 'תהום אל תהום קורא לכל צינורך' שתהומות נבקעו היינו בחינת הצרות הגדולות שיש לאדם, ואין צרה לאדם אלא צרת חוסר קרבת ה' וכמ"ש 'מתהומות תעלני', וכאשר נבקע התהום הרי אז הוא נעשה מישור והשוואה אחת של הדרך העולה בית אל.

ובחינה זו של מסירות נפש רואים כמה שאמר רבותינו בזהר הקדוש בפרשתנו, שאמר ה' למשה מה תצעק אלי 'בעתקא תליא מלתא', והיינו בבחינת הכתר של כל הכתרים תלוי הדבר, וידוע שהמסירות נפש של האדם היא בבחינת הכתר ובראש המעלות של האדם הישראלי, ועל ידי מסירות נפש זו מתעוררת הבחינה הכי גבוהה של עתיק שבעתיק אשר כל הדינים נמתקים בשורשם. ויעין בדברי המשגת שכיר בפרת בשלח כאן שהאריך בעניין זה.

ובתחילת הקריאה נאמר 'ידיה בשלח פרעה את

מהנעשה בישיבתנו

מראות ממועמד שאיבת מים שלנו
המסע החל בתפילת מנחה בכותל המערבי
ומשם המשיך מו"ר שליט"א ותלמידיו לשאיבת מים שלנו ממעיין השילוח

אפיית מצות

ביום שישי לאחר חצות היום עם מו"ר שליט"א

מועמד הקבלת פני דבר בביתו של מו"ר שליט"א

